Lattia tuntuu viileältä. Kehoni tärisee osaksi kylmän lattian takia ja osaksi suruni sekä kyyneleideni takia. Olen luovuttanut ja istun yksin asuntoni lattialla. Mikään ei tunnu miltään mutta pitäisi jaksaa nousta, sillä pian aamu koittaa ja on aika saattaa mummuni haudan lepoon. Tapani mukaan olen koko päivän tutkinut vaatekaappini sisältöä ja yrittänyt etsiä täydellistä asustetta tuleviin hautajaisiin. Kaikki pitää olla hoidettuna ja aikataulussa on pysyttävä. Nyt istun silti lattialla, vaikka olisi mentävä jo nukkumaan. Koko päivän aikatauluni on mennyt sekaisin. Minä elän aikataululle ja suunnitelmille, ja nyt kaikki on aivan sekaisin. Mutta mitä järkeä tässä kaikessa on? Olen menettänyt liikaa elämässäni ja tuntuu että kaikki voimani on kadonnut. Ovikello soi. En avaa. Todennäköisesti juuri seinän toiselle puolelle muuttanut ärsyttävä naapurini. Näen ikkunasta, että hän siellä seisoo. Olen aivan hiljaa, mikset lähde jo pois? Huokaisen syvään ja avaan oven. Siinä sinä seisot ja hymyilet. Haluat esittäytyä. Viet ajatuksiani hetkeksi muualle ja katsot minua suoraan silmiin. Mene pois olet ärsyttävä, minä mietin. Sinä tulit elämääni, kun mitään ei ollut jäljellä. Olit sinnikäs, halusit nähdä jatkuvasti. Yhtäkkiä huomasin, että en enää istu kylmällä lattialla voimattomana. Sinä nostit minut lattialta ja otit elämääsi. Olit erilainen kuin kukaan muu. Järkeni hoki, että älä lähde tämän pojan matkaan, se tietää jotakin pahaa. Minä elin aina aikatauluille ja suunnitelmille. Sinä taas et tuntenut käsitettä ”aikataulu”. Hoit aina että ”älä ressaa”. Se oli ärsyttävää mutta kiehtovaa. Opin uudenlaisen elämän. Taistelin sitä vastaan, mutta jokin siinä kiehtoi ja vei minut mukanaan. Muistatko, kun ajelimme vanhalla Audillasi metsätietä? Musiikki oli lujalla ja lauloit mukana. Sytytin tupakan ja nojasin taaksepäin. Puhalsin savuja ikkunasta pihalle ja katselin kun laulat. Se hetki sai minut unohtamaan kaiken tulevan ja kaiken menneen. Ensimmäistä kertaa ikinä, elin vain tässä ja nyt. Vatsassa lensi perhosia, kun katselin sinua, ja sinä hymyilit. Me molemmat tiedettiin, että tästä syntyy jotain erilaista. Jossakin alitajunnassa tiesin koko ajan, että sinä tiedät minulle jotakin. Mutta mitä? Huoleton elämäntapasi oli kiehtovaa, mutta se myös aiheutti paljon pahaa. Sinä sait minut tuntemaan itseni rakastetuksi, mutta vaikeina hetkinä sait minut epävarmaksi ja pettyneeksi. Elimme tunteiden vuoristorataa. Sanoimme toisillemme päivittäin ”rakastan”, mutta vihasimme myös toisiamme yhtä usein. Olimme liikaa eri maailmoista. Oli vaikea ymmärtää elämäntapojasi ja ratkaisujasi. Järkeni käski juosta karkuun, mutta tunteeni käskivät pysymään. Seurasin tunteitani, ehkä elämäni ensimmäistä kertaa. Koitti päivä, jolloin päätin valita järkeni. Olimme riidelleet ja loukkasimme toisiamme. Seisoin etupihalla yksinäni. Aurinko paistoi ja lämmitti poskiani. Oli lämmin keväinen sunnuntaipäivä. Tulit minun luokseni pahoittelevana. Katseessasi oli jotakin erilaista. Silmistäsi paistoi epätoivo ja suru. En ollut koskaan nähnyt sinua niin katuvana ja surullisena. Pysyin lujana ja yritin unohtaa tunteeni. Halusin tämän vuoristoradan päättyvän. Vai halusinko? Kävelit pois luotani ja katsoit minua vielä kerran. Katsoit niin, kuin maailmassa ei olisi ketään muita, vain minä. Silmissäsi oli jotain mitä en ikinä unohda. On varhainen aamu maanantaina. Kuulen kun lähdet töihin. Saisin vielä nukkua, mutta mietin edellistä päiväämme. Sydämeni lyö lujaa ja tahtoisin juosta luoksesi. Kertoa kuinka välitän ja rakastan sinua. En pysty siihen, tahdon olla vahva. Kuulen kun ajat pois. Istun työpisteelläni ja katselen kelloa, se on jo lähemmäs 11. Pääsen pian lounaalle. Käyn vilkaisemassa puhelintani kymmenettä kertaa, josko olisit laittanut viestiä. Puhelimeni näyttö ilmoittaa, että minulla on yksi uusi viesti saapunut. Viesti ei ollut sinulta, huokaisen pettyneenä mutta myös vihaisena. Miksi tunteeni ovat näin sekaisin? Samalla vihaan sinua ja samalla kaipaan niin kovasti takaisin syleilyysi. Tahdon ajassa taaksepäin, hetkeen kun makasin kainalossasi ja sanoit ettet ikinä jätä minua. Minä itkin paitaasi märän läntin ja kysyin ”lupaatko?”. Ja sinä lupasit. Avaan uuden viestin ja koko maailmani pysähtyy. En saa henkeä, sydän hakkaa liian lujaa, kehoni tärisee. Sinulle on käynyt

huonosti, todella huonosti. Luen viestin uudelleen ja uudelleen. On tapahtunut onnettomuus. Sinä olet poissa. Ja niin löydän itseni uudestaan kylmältä lattialta. Lattialta jonka viileys saa kehoni tärisemään. Sinun pitäisi nostaa minut täältä ylös, niin kuin ennenkin. Sinä lupasit, ettet jätä minua ikinä. Kyynelehdin ja huudan nimeäsi. Huudan sitä päiviä ja viikkoja. En ole syönyt, en edes nukkunut. Minä odotan vain sinua. Minulla on ikkunan verhot auki, jotta pystyn näkemään, kun tulet töistä takaisin. En suostu uskomaan, että olet poissa. Puista on tippunut kohta kaikki lehdet. Pihani loistaa värejä vaahterapuun lehdistä. Sinunkin pihallesi on tippunut lehtiä. Aurinko paistaa, kuten silloin kun näimme viimeisen kerran. Lähdöstäsi on nyt puoli vuotta. Olen takiasi käynyt läpi helvetin. Olen selvinnyt. Sinä sait minut näkemään maailman uudella tavalla, sait minut nauttimaan pienistäkin asioista. Lähtösi jälkeen, olen elänyt elämääni eri tavoin. Olen unohtanut jatkuvan kellon tuijottamisen sekä kiireen. Voin pysähtyä pihalla ja tuntea kuinka tuuli osuu kasvoihini ja kuulla kuinka lehdet tippuvat maahan. Rakastan sinua ja tahtoisin luoksesi, mutta minulla on täällä vielä paljon tehtävää. Sinä kuljet ikuisesti mukanani, muistuttaen minua elämän tärkeistä asioista. Sinä olet minun tuuleni, sinä olet minun tippuvat lehdet puusta. Sinä olet minun kylmä lattiani, missä nytkin istun ja mietin sinua. Ja joka päivä, vaikka en sinua enää näe, sinä olet se joka nostaa minut täältä kylmältä lattialta.